

ת"פ 2062/08/18 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים נגד חסין אבו אחמד, חדר אבו אחמד, נאג'י אבו אחמד, שלושתם

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 2062-08-18 מדינת ישראל נ' אבו אחמד (עצור בפיקוח) ואח'

לפני
בעניין:
כבוד השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל פרקליטות מחוז ירושלים
(פלילי) באמצעות ב"כ עו"ד רינת בן יעקב
המאשימה

נגד
1. חסין אבו אחמד (עצור בפיקוח)
2. חדר אבו אחמד (עציר)
3. נאג'י אבו אחמד (עציר) שלושתם
באמצעות ב"כ עו"ד חיים הדיה
הנאשמים

גזר דין

רקע

- ביום 14.11.18 הורשעו הנאשמים, בעקבות הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"). במסגרת הסדר הטיעון לא הייתה הסכמה לעניין העונש.
- ביום 28.11.18, הגיעו הצדדים להסדר דיוני לפיו הנאשמים יחזרו בהם מהודאתם בעבירה שיוחסה להם. עם זאת הוסכם, כי הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן, תישאר על כנה, והצדדים יטענו אשר לעבירה שיש להרשיע בה לאור עובדות אלה, וכן לאחר שיוצג לבית המשפט סרטון המתעד את חלקו השני של האירוע. בגדרי הסכמה זו, המאשימה תעתור להרשעת הנאשמים בעבירה לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק, בעוד שב"כ הנאשמים יעתור להרשעתם בעבירה לפי סעיף 335(א)(3) בצירוף סעיף 333 לחוק.
- בדיון שנערך לפניי ביום 19.12.18 הציגה המאשימה סרט המלמד לשיטתה, על כוונת הנאשמים לגרום חבלה גופנית קשה למתלונן. מנגד, טען ב"כ הנאשמים, כי מעשיהם ממלאים אחר יסודות עבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות נוכח טיב הפציעה, היעדר כלי תקיפה מובהק באירוע, היעדר פגיעות בחלקים רגישים של הגוף, וכן בהתחשב בתוצאה שנגרמה בפועל למתלונן. לתמיכה בטענותיו הציג שורה ארוכה של כתבי אישום שהוגשו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, כאשר דובר בנסיבות חמורות יותר. עוד טען, כי כאשר מדובר בעובדות המקימות יסודות של מספר

- עבירות, על הפרקליטות לבחור להגיש כתב אישום בעבירה הקלה יותר. לאחר ששמעתי את טיעוניהם ובחנתי את העובדות המקיימות את היסוד העובדתי והנפשי, מצאתי להרשיע את הנאשמים בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום המתוקן, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק.
4. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי פלוני (להלן: "**המתלון**") והנאשמים 2 ו-3 הם אחים, ונאשם 1 הוא בן דודם. ביום 2018, בשעות אחר הצהריים, הזמין נאשם 1, את המתלון להיפגש עמו במשרד בו הוא עובד כמהנדס ב++++ (להלן: "**המשרד**"), כדי ליישב סכסוכים משפחתיים שהתגלו בין המתלון ובין הנאשמים ובני משפחה נוספים, ואשר טיבם אינו ידוע במדויק למאשימה.
5. בהתאם לפגישה שקבעו ביניהם, המתלון הגיע לקראת השעה 19:30 באותו יום למשרדו של נאשם 1. לאחר מספר דקות במהלכן באו המתלון ונאשם 1 בדברים, הגיעו נאשמים 2 ו-3 למשרד בכוונה לתקוף יחדיו את המתלון וללמדו לקח, והכל בתיאום מראש עם נאשם 1 ובידיעתו.
6. עם הגעתם למשרד, החלו נאשמים 2 ו-3 להכות את המתלון יחד עם נאשם 1 בתוך המשרד בכל חלקי גופו באמצעות מוטות ברזל שהיו במקום ושאותם נטלו לידיהם.
7. בשלב מסוים של תקיפת המתלון על ידי הנאשמים, כשהוא על הרצפה, אחזו בו נאשמים 2 ו-3 בעוד נאשם 1 הכה בו באמצעות מוט ברזל בכל חלקי גופו.
8. לאחר דקות ארוכות במהלכן תקפו הנאשמים את המתלון כמתואר, יצא נאשם 1 משטח חצר המשרד, נכנס לקופת חולים סמוכה וביקש מהנוכחים להזמין אמבולנס ומשטרה. המתלון זחל מתוך המשרד לחצר בעודו פצוע בכל גופו ורגלו שבורה. בסמוך לכך, נאשם 1 שב לשטח חצר המשרד מתוך מטרה לפנות את המתלון אל מחוץ לחצר המשרד.
9. בשלב זה, בעוד המתלון פצוע על רצפת חצר המשרד ורגלו שבורה, כמתואר לעיל, המשיכו הנאשמים להכות בו.
10. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלון שבר בשוק רגל שמאל, וכן שפשופים בגפיים וחתכים בשוקיים.

טיעוני הצדדים

11. בפתח הישיבה שנקבעה לשמיעת הטיעונים לעונש, העלה ב"כ הנאשמים טענה חדשה ביחס לעבירה בה הורשעו הנאשמים בהכרעת הדין. לדידו, מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי יש לבטל את הרשעת הנאשמים בעבירת חבלה בכוונה מחמירה עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק. שכן היסוד הנפשי הנדרש הוא כוונה מיוחדת, שאינה עולה מהמתואר בכתב האישום המתוקן, על כן יש להרשיעם בעבירת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק בצרף סעיף 335(א)(2) לחוק לפיה לא נדרשת כוונה לחבלה מחמירה, אלא די בגרימת חבלה חמורה. לטענתו, סעיף 4 לכתב האישום המתוקן מלמד, כי כוונת הנאשמים הייתה לתקוף את המתלון וללמד אותו לקח ולא עולה שהיה לנאשמים יסוד נפשי של כוונה מיוחדת. עוד נטען, כי הלכה פסוקה היא שבמקרה בו כתב האישום אינו מגלה את העבירה והכוונה המיוחדת לא מצויה בו, בין אם בכוונה ובין אם מדובר בטעות טכנית, אין ביהמ"ש צריך לאפשר לתקן טעות זו.
12. מנגד טענה ב"כ המאשימה שמדובר בפגם טכני של השמטת יסודות עבירת החבלה בכוונה

מחמירה בתום לב, ואין לקבל את טענת ב"כ הנאשמים לפגם בכתב האישום לאחר הסדר הטיעון שהיה ביניהם. כתב האישום המקורי מתאר מעשים ומייחס לנאשמים עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. על כן אין מדובר בפגם מהותי, ועל כן אין לבטל את הכרעת הדין, בוודאי לא בשלב זה שלאחר הכרעת הדין כאשר מדובר בטענה מקדמית.

13. אשר לעונש, ב"כ המאשימה טענה, כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שמירה על שלמות גופו של אדם, שמירה על כבודו ועל ביטחונו האישי. היא הדגישה בטיעונה לעונש את חומרת העבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה הנובעת מהכוונה המיוחדת של העבריין לגרום נזק, ואינה באה לידי ביטוי דווקא בחומרת הפגיעה.

14. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ב"כ המאשימה ציינה, כי העבירה בוצעה תוך תכנון מוקדם, על רקע סכסוך משפחתי עם המתלונן. שלושתם זממו לתקוף את המתלונן ולקחו חלק דומיננטי ורציף בכל שלבי האירוע, במשרד ומחוצה לו, כאשר בהמשך המתלונן נמצא שרוע מחוץ למשרד ועל אף מצבו הם המשיכו להכות אותו ובכך החריפו את האירוע ולא הפסיקו אותו. גם לאחר שנאשם 1 יצא לקרוא לאמבולנס ולכוחות הביטחון, הוא לא חסך מהלומותיו מהמתלונן.

15. עוד ציינה ב"כ המאשימה את החומרה היתרה נובעת מהכאת המתלונן במוטות ברזל בכל חלקי גופו, וכתוצאה מכך נשברה רגלו ונגרמו לו חבלות וחתכים נוספים. כאשר מדובר בשבר, קיים נזק מידי בהגבלת התנועה ומעבר לכך קיים מטבע הדברים נזק עתידי שבעניינינו טרם התגבש. לא מן הנמנע היה, שמכה אחת יותר מידי או מכה בזווית מעט שונה שהייתה פוגעת במקום אחר ואירוע זה היה נגמר בצורה חמורה הרבה יותר. חומרה יתרה נוספת נובעת מהעובדה ששלושה אנשים בגירים תקפו אדם אחד שלא היה מוכן לכך.

16. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-8 שנות מאסר והפנתה לפסיקה לתמיכה בטיעונה.

17. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ב"כ המאשימה הדגישה, כי למרות שהנאשמים הודו ולקחו אחריות על מעשיהם, הם חזרו בהם מההסכמה הדיונית שהייתה בין הצדדים וניסו למזער את העבירה המיוחסת להם, וביקשו לטעון לעבירה פחותה מהעבירה המיוחסת להם בכתב האישום המתוקן. עוד ביקשה לתת משקל נמוך להסכם הסולחה שנערך בין הצדדים ומקביל להליך המשפטי, משום שלא ברורות הנסיבות שהובילו לכריתתו, שכן המתלונן סירב למסור עדות או תצהיר נפגע עבירה לעניין העונש.

18. אשר לנאשם 1, מדובר בנאשם ללא עבר פלילי, אמנם הוגשו מסמכים רפואיים המעידים על מצבו הבריאותי (נ/1), אולם אין בכך עילה לסטות מהמתחם בהקשר זה. לפיכך, ב"כ המאשימה ביקשה להשית על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם, מאסר מותנה ופיצוי.

19. אשר לנאשם 2, מדובר בנאשם עם עבר פלילי. הוא נדון לתשע שנות מאסר בשל עבירות ביטחוניות (ת/1). לפיכך, סברה ב"כ המאשימה שיש להשית עליו עונש באמצע המתחם, מאסר מותנה ופיצוי.

20. ביחס לנאשם 3, מדובר בנאשם עם עבר פלילי שהורשע פעמיים בגין בעבירות רכוש ואף הוטל עונש של מאסר בפועל לתקופה קצרה (ת/2). ב"כ המאשימה ביקשה להשית על הנאשם עונש

באמצע המתחם, מאסר מותנה ופיצוי.

21. מנגד, ב"כ הנאשמים טען, כי המניע למעשים לא היה כספי, אלא כיבוד הורים. אמנם הייתה חבירה מוקדמת של הנאשמים, אך מטרתה הייתה ללמדו לקח ולא מעבר לכך. מדובר בשלושה נאשמים שחבלו בו במוט ברזל שהוא קוץ של ברזל בניה דק מאוד. כתוצאה מהכאת הנאשמים את המתלונן, נשברה רגלו ונגרמו לו חתכים בשוק. המתלונן לא נחבל בראשו, אין לו נכות קבועה והוא שב לעבודתו כנהג אוטובוס, כך שמדובר בפגיעות קלות יחסית המלמדות שהנאשמים לא רצו לגרום לו נכות ולפגוע בו באופן חמור. לפיכך, עתר ב"כ הנאשמים לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין מאסר שירוצה בעבודות שירות לבין עונש מאסר בפועל של שנה או לכל היותר לרף עליון שאינו עולה על 18 חודשי מאסר, והפנה לפסיקה לתמיכה בטענותיו.

22. אשר לעונש המתאים ביחס לנאשם 1, ב"כ הנאשם הדגיש שלאחר שהנאשם סיים לחבול במתלונן, הוא הזמין אמבולנס ומשטרה, חיכה לבואם במשרדו על מנת שיעצרו אותו והודה במעשיו. מעשיו מלמדים על רצונו להקטין את הנזק ולדווח על האירוע. מדובר באדם בן 52, מהנדס, מכובד, אב וסב לנכדים. בבסיס המניע להתנהגותו, הוא כשל של המתלונן בכיבוד הוריו. עוד הוסיף ב"כ הנאשמים והדגיש את מצבו הרפואי הלא פשוט של נאשם 1 (לא ארחיב בעניין זה מפאת צנעת הפרט) והפנה למסמכים הרפואיים (נ/1). ממסמך של רופא המשפחה עולה, כי מצבו של נאשם 1 אינו יציב, הוא עבר שבץ ופרוכוסים, טיפול תרופתי מורכב ותנאי המעצר מגבירים את סיכויי ללקות בשבץ והמצב עלול להחריף (נ/1). לשיטת ב"כ הנאשם, יש להקיש מהמקרה שנדון בע"פ 5569/14 **לופליאנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.12.2015) (להלן: "**עניין לופליאנסקי**") ולחרוג לקולא ממתחם הענישה ההולם, באופן שלא יוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל.

עוד ביקש להתחשב בכך שהנאשם שהה במעצר ממש כחודשיים, לאחר מכן שהה במעצר באיזוק אלקטרוני במשך חמישה חודשים, תקופה שאינה באה במניין ימי המאסר, כך שמדובר בהגבלה משמעותית על חירות הנאשם משום שבתקופה זו הנאשם לא יכול היה לעבוד במשרד המשגשג שבבעלותו ונגרמה פגיעה חמורה בפרנסתו. על כן, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בו ועתר למתחם עונש הולם בעניינו, הנע בין שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר ועתר להשית על הנאשם עונש בתחתית המתחם וביקש לא להשיבו לבית האסורים ולתת דגש לסכנה שמצבו ידרדר שם.

23. אשר לעונש המתאים ביחס לנאשם 2, מדובר בנאשם בן 38, אב לשניים, אמנם לנאשם עבר פלילי בעבירה ביטחונית משנת 2002, אולם מאז שחרורו הקים משפחה. בדומה לנאשם 1, המניע למעשיו היה כיבוד הורים, והוא לקח אחריות למעשיו. עוד ביקש להתחשב בסולחה (נ/2) שנעשתה בין הצדדים המביעה רצון אמיתי להשאיר את העניין מאחור ולהמשיך בחייהם. עוד ביקש להתחשב בהודעה אותה הגיש המתלונן למשטרה בה ביקש לחזור בו מתלונתו נגד הנאשמים בשל הסכם הסולחה (נ/3). עוד ביקש להתחשב בכך שהנאשם שהה במעצר ממש החל מחודש יולי 2018. על כן עתר להשית על נאשם 2 עונש של 10 עד 12 חודשי מאסר.

24. אשר לעונש המתאים ביחס לנאשם 3, ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם נישא לפני חמישה חודשים, הוא בשנות העשרים לחייו ועברו הפלילי ישן ומינורי. הוא נמצא בתחילת דרכו בחיים. עוד ביקש להתחשב בכך שהנאשם שהה במעצר ממש החל מחודש יולי 2018. בדומה לנאשם 2 גם עליו

ביקש ב"כ הנאשמים להשית עונש של 10 עד 12 חודשי מאסר.

25. נאשם 1 בדבריו האחרונים הביע צער וחרטה על מעשיו. הוא טען שמדובר בסכסוך על כבוד המשפחה. הוא הביע את אהבתו למתלון.

26. נאשם 2 בדבריו האחרונים הביע צער וחרטה על מעשיו.

27. נאשם 3 בדבריו האחרונים הביע צער וחרטה על מעשיו וכן הביע את אהבתו למתלון.

דין והכרעה

28. לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ הנאשמים לפגם בכתב האישום, כי עובדות כתב האישום אינן מגלות את העבירה בה הורשעו הנאשמים, ועל כן יש לבטל את הרשעת הנאשמים בעבירת חבלה בכוונה מחמירה בה היסוד הנפשי הנדרש הוא כוונה מיוחדת, ולהרשיעם בעבירת הפציעה לפי סעיף 333 לחוק יחד עם סעיף 335(א)(2) לחוק, לפיה לא נדרש יסוד נפשי של כוונה לחבלה מחמירה אלא גרימה לחבלה חמורה.

29. ככלל, פרשת העובדות שבכתב האישום חייבת ליתן ביטוי ברור לכל אחד מרכיביה של העבירה המיוחסת לנאשם: הן רכיבי היסוד הפיזי שבעבירה והן רכיבי היסוד הנפשי שבה. בענייננו, כתב האישום המתוקן לוקה בחוסר של היסוד הנפשי המתאים. תמציתה של הטענה היא שגם אם יודה הנאשם בכל העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, לא יהיה בכך בסיס נאות להרשעתו בעבירה המיוחסת לו. טענה זו רשאי הנאשם להעלות בכל שלב משלבי הדיון, לרבות בשלב הערעור. ככל שמאחר הנאשם בהעלאת הטענה, כן ייטה בית המשפט לדחותה (אגב תיקון כתב האישום או בלעדיו, הכל על פי העניין ומשמעות התיקון), ובלבד שלא נגרם בגינה עוול לנאשם, והוא לא קופח בעטייה בהגנתו. כלומר, מגמת הפסיקה היא לקיים את כתב האישום אגב "תיקונו" ולא לבטלו. זאת, בכפוף לכך שהליקוי אינו גורם עוול לנאשם ומקפחו בהגנתו, אם גורם הליקוי לקיפוח הנאשם בהגנתו, יבטל בית המשפט את כתב האישום ואת כל שנעשה על פיו (ר' יעקב קדמי, "על סדר הדין בפלילים", חלק שני הליכים שלאחר כתב אישום א', מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009), עמ' 1293-1297).

30. מן הכלל אל הפרט. הנאשמים הגיעו להסדר דיוני עם המאשימה לפני משורת הדין, לאחר שכבר הורשעו, לפיו הם יחזרו בהם מההודאה בעבירה שיוחסה להם ויטענו טיעון משפטי קצר לפיו העובדות בהן הודו בכתב האישום המתוקן מקימות עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המאשימה הסכימה לבקשה תוך שהיא שומרת על זכותה במסגרת הטיעון להציג בפני בית המשפט סרטון המצוי בתיק החקירה ואת הודאות הנאשמים. כלומר, הסכמתם כללה טענות ביחס ליסוד העובדתי בכתב האישום ולא ביחס ליסוד הנפשי. לו טענה זו הייתה נטענת בשלב שבו עלו הטענות על התקיימות היסוד העובדתי, הייתי מתירה למאשימה לתקן את כתב האישום בתגובה לטיעון זה. אולם, ב"כ הנאשמים חרג מההסדר אליו הגיעו הצדדים כאשר העלה טענה זו בשלב מאוחר בפתח הטיעונים לעונש, ובכך מנע דיון ענייני בעבירה. בנסיבות אלה, נוכח הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים והשלב בו נטענה הטענה לא מצאתי להיעתר לה. מכל מקום תנחו דעתו של ב"כ הנאשמים, שכן לא יגרם להם עיוות דין ולא תקופח הגנתם בשל עניין זה, מאחר שמקרה זה מצוי ממילא ברף התחתון של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, וברף גבוה של עבירת חבלה חמורה ובית

המשפט בגזר הדין ייתן משקל מרבי לעובדות כתב האישום כמצוות המחוקק בהתאם לתיקון 113 לחוק.

מתחם העונש ההולם

31. בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

32. הערך המוגן בעבירת חבלה בכוונה מחמירה הוא ערך שלמות החיים והגוף, וכן ההגנה על שלום הציבור ובטחונו. המחוקק ייחס לעבירת חבלה בכוונה מחמירה דרגת חומרה גבוהה הבאה לידי ביטוי, בכך כשקבע לצד עבירה זו עונש מאסר של עד 20 שנה. עמדה זו משקפת את היחס החברתי כלפי פגיעה בערכים של חיי אדם, בריאותו ושלמות גופו, בפרט שעה שהפגיעה בגופו של אדם אחר נעשתה מתוך כוונה מיוחדת להטיל בו מום, נכות או חבלה חמורה.

33. בהקשר זה יפים דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 3573/08 עוודרה נ' מדינת ישראל (13.4.10):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה... נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח" (שם בפסקה 45).

34. אשר לנסיבות ביצוע העבירות, מדובר בשלושה נאשמים דומיננטיים שהיו האחראים להתלקחות האירוע ולתוצאותיו, המתלונן עמד לבדו מול שלושתם שהיכו אותו במפתיע לאחר שהוזמן למשרדו של נאשם 1. אין מדובר באירוע שהתגבש באופן ספונטני, אלא תוך תכנון מוקדם בכוונה לתקוף יחדיו את המתלונן וללמדו לקח והכל בתיאום מראש עם נאשם 1 על מנת ליישב סכסוך משפחתי עם המתלונן. הנאשמים הכו את המתלונן יחדיו בתוך משרדו של נאשם 1 בכל חלקי גופו באמצעות מוטות ברזל שהיו שם. עצם השימוש במוט ברזל שהוא נשק קר, מלמד על חומרת המעשה ועל רצונם של הנאשמים לפגוע במתלונן. בשלב מסוים של תקיפת המתלונן, כשהוא שוכב על הרצפה, אחזו בו נאשמים 2-3 בעוד נאשם 1 מכה בו במוט ברזל בכל חלקי גופו. גם לאחר שנאשם 1 שב לשטח חצר המשרד מתוך מטרה לפנות את המתלונן מחוץ לחצר המשרד, לאחר שנכנס לקופת חולים סמוכה וביקש להזמין אמבולנס ומשטרה, המשיכו הנאשמים להכות במתלונן בעודו פצוע על רצפת חצר המשרד ורגלו שבורה. כך שהנאשמים נטלו חלק בהכאת המתלונן בכל שלב משלבי האירוע, במשרד ומחוצה לו. מדובר באירוע דו שלבי, כאשר הנאשמים ובמיוחד נאשם 1 שיצא לזעוק לעזרה, יכלו היה להפסיקו בכל עת. בשלב השני של האירוע מתגלה אכזריות התקיפה וכן מימד של השפלה. מצפייה בסרט שהוצג לי, עולה שבמשך מספר דקות מנסה המתלונן לעמוד על

רגליו והוא אינו מצליח בכך, הוא חסר אונים ומתיישב על הקרקע, במצב זה בועטים בו הנאשמים, וממשיכים בכך גם כאשר נאסף קהל רב במקום.

מנגד, התחשבתי בכך שנאשם 1 יצא להזמין אמבולנס ומשטרה והפסיק את האירוע. כמו כן התחשבתי בכך שהנזקים שנגרמו למתלונן אינם במדרג חומרה גבוהה באופן יחסי, שכן למרבה המזל לא עולה מעובדות כתב האישום המתוקן שנגרמה לו נכות קבועה. מעבר לשבר ברגלו ולשפשופים בגפיים וחתכים בשוקיים, לא נגרמו לו נזקים נוספים. עם זאת, יש להתחשב גם בנזק החמור שעלול היה להיגרם למתלונן כתוצאה מתקיפתו באמצעות מוטות ברזל בכל חלקי גופו.

עוד שקלתי את העובדה, כי לא מדובר בסכסוך שנבע ממניע עסקי או בהתעללות לשמה, אלא הרקע לאירוע הוא עניין של כיבוד הורים.

35. לאחר שבחנתי את פסקי הדין אשר הגישו ב"כ הצדדים לעיוני, ובחנתי את הענישה הנוהגת, יוער כי הענישה הנהוגה בעבירה זו, שבוצעה בנסיבות דומות, מתחיל מעונשי מאסר בפועל ממש, לתקופות משתנות, בהתאם לחומרת נסיבות העבירה ולנסיבותיו של מבצע העבירה. הפסיקה מבחינה בין המקרים על פי הרקע או המניע לתקיפה; האמצעים ששימשו לביצוע העבירה; הנזק שנגרם לנפגע העבירה וחומרת החבלות; חומרתה של הכוונה המקורית; התכנון המוקדם או העדרו.

36. בע"פ 7259/07 **ראפע זבידאת נ' מדינת ישראל** (17.12.07) בית המשפט העליון הותיר על כנו את העונש שהושת על הנאשם בבית המשפט המחוזי בגין תקיפת הנאשם ואחיו את המתלונן באמצעות מוט מתכת ומקל עץ בראשו ובכל חלקי הגוף, ודחפו אותו אל תעלת קוצים בשולי הכביש שם איבד את הכרתו. כתוצאה מכך סבל המתלונן משברים בעצמות ראשו ושהה באשפוז ממושך בבית החולים כשהוא סובל מקשיים בדיבור. בית המשפט העליון קבע, כי העונש שהושת על הנאשם מצוי בטווח הענישה עליו הסכימו הצדדים ומכל מקום נוכח המעשים הקשים שביצע הנאשם והתוצאות הקשות, אלמלא הנסיבות המיוחדות ראוי היה להטיל עליו עונש חמור הרבה יותר. בית המשפט השית עליו עונש של תשעה חודשי מאסר בפועל.

37. בע"פ 5646/08 **מדינת ישראל נ' ראמי טחאן** (1.12.08) בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש שהושת על הנאשם בבית המשפט המחוזי בגין תקיפת פקח במוט ברזל וכתוצאה מכך נחבל המתלונן בראשו ונגרם לו שבר בזרת יד ימין ואחת משיניו נשברה והוא נזקק לטיפול רפואי. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש של עשרה חודשי מאסר בפועל.

38. בת"פ (מרכז) 6545-056-08 **מדינת ישראל נ' כאמל אזברגה** (26.3.09) הנאשם הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, איומים וניסיון תקיפה בכך שהיכה את המתלונן באמצעות מוט ברזל בראשו. כאשר זה נפל ארצה כשהוא שותת דם המשיך הנאשם והכהו בידיו, בגבו ובכתפו ולאחר מכן איים גם על אחיו של המתלונן באמצעות מוט ברזל. כתוצאה ממעשיו נגרם למתלונן חתך בקרקפת, שבר ביד ימין, חבלות בידיו ובכתפו וכן בחלקים נוספים של גופו, והוא סבל מסחרחורות ומכאבים. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות בשל העובדה שהמתלונן סלח לנאשם ובשל המלצת שירות המבחן לאפשר לנאשם להמשיך את ההליך הטיפולי.

39. בע"פ 6398/10 **מואיד אדריס נ' מדינת ישראל (17.4.11)** - הנאשם הכה את המתלונן באמצעות מוט ברזל, באגרופים ובבעיטות, זאת בשעה שהמתלונן היה שרוע על הרצפה ולא הגיב למכותיו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן פגיעות גופניות. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש של 27 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצויים. בית המשפט העליון לא התערב בגזר הדין וציין את חומרת העבירה, שאופיינה במשנה שפל מוסרי, שכן הקרבן היה קבצן נכה המסתייע במקלות הליכה, והמערער לא זו בלבד שהכהו במוט ברזל ללא הרף, אלא המשיך בכך גם בהיות המתלונן שרוע על הרצפה, והוסיף לו מכות אגרופ ובעיטה; זאת חרף, ניסיונות מצד הסובבים להפסיק את המשך התקיפה. לכך הצטרפה העלבת השוטרים בעת המעצר.

40. בע"פ 6373/11 **אלי זריהן נ' מדינת ישראל (30.05.13)** - הקל בית המשפט העליון בעונשו של אדם שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, והעמידו על 5 שנות מאסר בפועל תחת 6 שנות מאסר שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי. באותו מקרה דובר במי שתקף אחר בעידנא דריתחא, למראה בנו החבול, באמצעות כלי זכוכית אותו שבר על צווארו של המתלונן, כשלאחר מכן המשיך המערער לבעוט במתלונן ולהכותו באגרופים. נזקיו של המתלונן שם כללו מספר חתכים שהצריכו תפירה, צלקות קשות, הגבלה בתנועת הצוואר, שן שבורה, נפיחות באף, היצרות דרכי מעבר אוויר וחבלה במרפק.

41. בע"פ 8870/12 **חאלדי סנד נ' מדינת ישראל (4.12.13)** - השאיר בית המשפט העליון על כנו את עונשם של הנאשמים שהורשעו בבית המשפט המחוזי בגרימת חבלה בכוונה מחמירה בצוותא חדא, לאחר שהגיעו למתחם תחנת דלק בו עבד המתלונן לאחר שהוזעקו למקום על ידי אביהם כשהם מצוידים במוט ברזל ושוקר חשמלי ותקפו בצוותא את המתלונן שאך ביקש להרגיע את רוחו של האב. כתוצאה ממעשיהם נחבל המתלונן בראשו ונגרמו לו מספר שברים וחבלות. בית המשפט המחוזי עמד על העבירות הקשות שביצעו הנאשמים ועל חומרת נסיבות ביצוען כמו גם על השלכותיהן הפיזיות והקשות על המתלונן, על שיקול ההרתעה ושיקול הגמול והשית עליהם עונש של 45 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי.

42. בע"פ 2165/14 **מוראד האדיה נ' מדינת ישראל (21.4.15)** - הנאשם תקף אדם שזהותו אינה ידועה לו, "תושב שטחים" ממניע נקמה על דקירתו של בן דודו על ידי שוהה בלתי חוקי, בכל חלקי גופו תוך שימוש בנשק קר, גם לאחר שהתמוטט המשיך להכותו ואף לדרוך על ראשו. לאחר מכן הנאשם הותיר את המתלונן כשהוא שוכב על הכביש, מדמם ומחוסר הכרה ועזב את מקום האירוע. כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלונן שבר וחבלות בראשו, הוא נאלץ לעבור ניתוח לניקוז שטף דם מוחי, והוא אושפז למשך 5 ימים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-7 שנות מאסר בשל חלקו המרכזי של הנאשם בתכנון העבירה וביצועה, הנזק החמור שנגרם למתלונן למרות שלא נגרמה לו נכות קבועה כתוצאה מהאירוע, הנזק החמור שעלול היה להיגרם למתלונן מהאלימות הקשה שהופעלה נגדו והעובדה שבוצע כנקמה נגד אדם זר ולא בתגובה להתגרות או סכסוך קודם. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש של 5 שנות מאסר. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו.

43. בע"פ 3799/14 **כאמל אבו שנב נ' מדינת ישראל (24.6.15)** - הותיר בית המשפט העליון על כנו עונש שהוטל על מי שהורשע לאחר שמיעת ראיות בבית המשפט המחוזי בעבירות של חבלה

בכוונה מחמירה והיזק בזדון, בכך שעל רקע עימות שהתפתח בין המתלונן לבין קרובת משפחתו של הנאשם קודם לכן, נכנס הנאשם לחנות המכולת של המתלונן, נטל קופת צדקה מפח והטיח אותה בעוצמה בפניו של המתלונן באזור עינו השמאלית, הנאשם הוסיף והפיל חפצים שונים מהמדפים תוך שהוא משליך את חלקם על המתלונן וכן הפיל מקרר גלידה ושפך את תכולתו. המתלונן הובהל לבית החולים ונמצאו שברים מרוסקים באפו ופגיעות קשות סביב העין. מתחם העונש ההולם שנקבע היה בין 3 ל-7 שנות מאסר ובית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש של 48 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. בית המשפט העליון קבע, כי העונש שהוטל על הנאשם אינו מן הקלים, אולם בנסיבות העניין אין לומר כי מתחם העונש ההולם שנקבע והעונש שהוטל חורגים לחומרה מהעונש ההולם בנסיבות אלה במידה המצדיקה התערבות.

44. בע"פ 7101/15 **מדינת ישראל נ' פלוני (10.12.15)** - החמיר בית המשפט העליון את עונשם של שני נאשמים, שהורשעו, על-פי הודאתם, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובעבירה של תקיפה, לאחר שתקפו באלימות קשה את המתלונן, ושהו במקום דקות ארוכות לאחר התקיפה בהן שכב המתלונן על הקרקע ללא ניע מבלי שיגישו לו עזרה. כתוצאה מתקיפת המשיבים, נגרמו למתלונן שברים דו צדדיים בלסת, אשר הצריכו ניתוח, הזנה על-ידי זונדה וכשבועיים של אשפוז בבית החולים. בית המשפט העליון העמיד את עונשו של נאשם 1 על שלוש שנות מאסר בפועל ואת עונשו של נאשם 2 (קטין) על שנת מאסר.

45. לאחר שבחנתי את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ואת מדיניות הענישה הנוהגת, ועמדתי על הערך החברתי הנפגע מביצוע העבירה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-48 חודשי מאסר בפועל.

46. יוער כי לכאורה היה ראוי לקבוע לנאשם 1 מתחם עונש הולם גבוה יותר מנאשמים 2-3 משום שהוא הוביל את ביצוע העבירה, והאירוע התרחש במשרדו, נאשמים 2-3 אחזו את המתלונן והוא הכה בו כאמור, אולם מאידך הוא הפסיק את אירוע האלימות והזמין כוחות ביטחון והצלה, ולכן מצאתי כי מתחם העונש ההולם יהיה זהה לשלושתם.

העונש המתאים

47. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק).

נאשם 1

48. לקולא שקלתי את העובדה שהנאשם בן 52, אב לילדים וסב לנכדים, מהנדס שניהל אורח חיים נורמטיבי, הוא נעדר עבר פלילי, את מצבו הרפואי (נ/1), את הודאתו והחרטה שהביע בפניי, את האמפטיה שחש כלפי המתלונן, וכן כי חסך זמן שיפוטי משמעותי ומנע עוגמת נפש נוספת מהמתלונן שלא היה צריך למסור עדות לפניי. עוד שקלתי כי הנאשם שהה במעצר ממש במשך כחודשיים וחצי ולאחר מכן שהה במעצר באיזוק אלקטרוני למשך חמישה חודשים. בנוסף התחשבתי בסולחה שנכרתה בין הצדדים ובבקשתו של המתלונן לחזור בו מהתלונה במשטרה (נ/2-נ/3).

49. בנושא משמעותו של הסכם סולחה אפנה לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל ע"פ 4131/13 וע"פ 4329/13 שמארי נגד מדינת ישראל (13.3.2014):

"קיומו של הסכם סולחה עשוי להוות שיקול בגזירת העונש, אך הוא אינו בגדר שיקול מכריע ואינו יכול לשמש תחליף לענישה על פי חוק (ראו ע"פ 6340/11 איאד זחיאקה נ' מדינת ישראל (16.2.2012)). הסכם הסולחה עשוי להיות שיקול במסגרת גזר הדין, אך משקלו ישתנה בהתאם לנסיבות המקרה. נפסק כי חומרת העבירה תפחית את משקלו של הסכם הסולחה (ראו ע"פ 636/05 אמג'דת דענא נ' מדינת ישראל (26.11.2007))"

50. לחומרא, יש להדגיש כי עבירות האלימות בכלל ואלימות באמצעות נשק קר בפרט, מחייבים מסר עונשי חד ברור ומרתיע, וזאת גם משיקולי הרתעת הרבים.

51. באשר לניסיונו של המערער להקיש מעניין לופליאנסקי לעניינו, אומר כי לא בכל מקרה בו בריאותו של אדם שהורשע בדין לקויה, ימנע הדבר להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל, אלא יש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו (רע"פ 2844/16 מאיר ביאלה נ' מדינת ישראל (13.4.2016)).

52. ההכרעה בעניין לופליאנסקי נעשתה על רקע הנסיבות המיוחדות לאותו מקרה, כאשר מצבו הרפואי של המערער שם לא היה שנוי במחלוקת, וכאשר בית המשפט התרשם שכליאתו של המערער תביא לקיצור תוחלת חייו.

53. מנגד, בעניינו, כאמור, התרשמתי על סמך המסמך הרפואי שהונח לפניי (נ/1) שמצבו הרפואי של נאשם 1 אינו פשוט ומאסר בוודאי שלא יטיב עם מצבו, אולם לא השתכנעתי כי קיים חשש אקוטי וממשי לחייו ולשלמות גופו באופן ששליחתו למאסר תפגע בתוחלת חייו וחזקה על שלטונות שב"ס שידאגו היטב ליתן לו טיפול רפואי מסור.

54. לטעמי, לנוכח המעשים החמורים שהורשע בהם, על אף מחלתו ומצוקתו האמתית, אין בהם כדי להצדיק חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם, בהתאם לתיקון 113 לחוק. מצבו הבריאותי של הנאשם והקושי שצפוי לו בשהות במאסר, בהשוואה לאסירים המצויים בקו הבריאות יילקחו בחשבון בעת גזירת הדין כך שהעונש יגזר ברף התחתון ביותר של המתחם, אך אין לטעמי מקום להקל עוד בעונשו, כמבוקש על ידו, ולחרוג ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הרפואי.

נאשם 2

55. לקולא שקלתי את העובדה שהנאשם בן 38, אב לשניים, את הודאתו והחרטה הכנה שהביע לפניי, וכן כי חסך זמן שיפוטי משמעותי ומנע עוגמת נפש נוספת מהמתלונן שלא היה צריך למסור עדות לפניי. עוד שקלתי, כי הנאשם שוהה במעצר ממש החל מחודש יולי 2018 וידוע כי תנאי מעצר

קשים מתנאי מאסר. בנוסף התחשבתי בסולחה שנכרתה בין הצדדים ובבקשתו של המתלונן לחזור בו מהתלונה במשטרה בשל הסולחה (נ/2-3).

56. לחומרא, יש להדגיש כי עבירות האלימות בכלל ואלימות באמצעות נשק קר בפרט, מחייבים מסר עונשי חד ברור ומרתיע, וזאת משיקולי הרתעת הרבים. עוד התחשבתי בעברו הפלילי המשמעותי של הנאשם, הנאשם הורשע בעבירות סיוע לאויב במלחמה, נשיאת והובלת נשק שלא כדין והשתייכות לארגון טרוריסטי והושת עליו עונש מאסר למשך תשע שנים. עם זאת, מדובר בעבירות משנת 2002 ומאז שחרורו של הנאשם ועד למעצרו הנוכחי, הוא לא היה מעורב בפלילים וניהל אורח חיים נורמטיבי.

נאשם 3

57. לקולא שקלתי את גילו הצעיר של הנאשם שטרם מלאו לו שלושים, העובדה שהנאשם התחתן לפני חמישה חודשים, את הודאתו והחרטה שהביע בפניי וגילה אמפטיה למתלונן, וכן כי חסך זמן שיפוטי משמעותי ומנע עוגמת נפש נוספת מהמתלונן שלא היה צריך למסור עדות לפניי. עוד שקלתי כי הנאשם שוהה במעצר ממש החל מחודש יולי 2018 וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר. עוד התחשבתי בסולחה שנכרתה בין הצדדים ובבקשתו של המתלונן לחזור בו מהתלונה במשטרה בשל הסולחה (נ/2-3).

58. לחומרא, יש להדגיש כי עבירות האלימות בכלל ואלימות באמצעות נשק קר בפרט, מחייבים מסר עונשי חד ברור ומרתיע, וזאת משיקולי הרתעת הרבים. עוד התחשבתי בעברו הפלילי של הנאשם, לנאשם שתי הרשעות קודמות, האחת משנת 2013 בשל עבירת סיוע לפריצה לבניין שאינו דירה ובעבירת היזק לרכוש במזיד שבגין הושת על הנאשם עונש של מאסר בפועל למשך שלושה חודשים. השנייה משנת 2011 בשל עבירת גניבה ועבירת תקיפת שוטר שבגין הושת על הנאשם עונש של מאסר מותנה.

59. לפיכך, לאחר ששקלתי את הנסיבות לחומרא ולקולא, מצאתי להטיל על נאשם 1 עונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, ועל נאשמים 2 ו-3 עונש בשליש העליון של הרף התחתון של מתחם העונש ההולם.

60. אשר על כן אני גוזרת על הנאשמים את העונשים כדלהלן:

א. נאשם 1- 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו (4.10.18-22.7.18).

נאשם 2- 21 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו מיום מעצרו 25.7.18.

נאשם 3- 21 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו מיום מעצרו 25.7.18.

ב. 12 חודשי מאסר, הנאשמים לא ירצו עונש זה, אלא אם יעברו בתוך שנתיים מיום שחרורם מהמאסר, על כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. אני מחייבת את כל אחד מהנאשמים לפצות את המתלונן בסכום של 10,000 ₪. ובסך הכל ישולם לו סך של 30,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.2020.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ט, 15 ינואר 2019, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.